

At disse — nu og til alle Tider Forurettede — have sin Historie, derom kan man være forvisset, og hvor et saa gennemskuende Syn og paa samme Tid en saa sympathetisk Evne som Anne-Charlottes havde Stoffet oplagt til at skrive deres Historie, kan man sørge over, at det blev henlagt — til *en anden Gang*, som jo altid er en Skælm, og i dette Tilfælde næsten en Forbryder, — thi den Haand, som skulde have ført Pennen, og den Tanke, som skulde have fostret Ordet, er nu for bestandig under Laas og Lukke af Dødens tunge Segl.

Anne-Charlotte Leffler var tilvisse Realist, dette dog i allerbedste Forstand. En Forfatter, som griber sit Stof lige midt i Nutiden, kan ikke undgaa Realismen. Hun havde saaledes afkastet den for Sverigs Sprog og Litteratur særegne Langsomhed — det at lægge Vægten saa at sige paa hvert eneste Ord. Maaske er dette noget, som mindre er lagt Mærke til i Sverige end udenfor. Sverige er jo det Land, som af Nordens tre Lande længst og mest eksklusivt har siddet inde med Romantiken. Ganske vist har hun havt sine Forgængere i Brydningen med de gamle Former, og heller ikke er hun selv naaet helt ud over det tilvante, men hun har dog ved sit resolute Væsen gjort et saa raskt Greb ind i Traditionen, at der gaar et Drag af Nybyggets Friskhed igjennem alt hvad hun skriver.

Naturligvis — og heldigvis — har hun dog ikke derfor kastet hele Romantiken overbord. Der forekommer i flere af hendes Arbejder et Drag af Fuldblodsromantik, som udstraaler baade Lys og Farve til alle Sider. Saaledes i den virkelig forbausende Skildring af *Aurora Bunge*, samt til Tid og Sted i hendes *Sommersaga*. I *Kvindelighed og Erotik* derimod er det alene Aanderne af disse Navne, som hersker, og tør ikke forveksles med Romantik. Men overalt følger dog Realismen med — forud eller bagefter, som det kan falde, — og medens Romantiken lader staa til ud over de vilde Vover, styrer Realismen altid med sikker Haand imod en Havn.

Det er ved denne kraftige Dobbeltthed i sit Talent, at hun har trængt saa mærkeligt igjennem, og skulde være naaet langt videre, om ikke Døden havde sagt sit: stop! Alle hendes Skikkelser, selv om de bevæger sig paa Yderligheden af en Ide, ere fødte med varmt Blod, og hvis hun i enkelte maaske er traadt Realismen lidt for nær, har til Gjengjæld hendes